

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχεια), μυθιστ. ERNEST DU-
BREUIL, μετάφρ. Σ. Τ' — **ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ** ὑπὸ Αἰμιλίου Σε-
βαλιέ, μετάφρασις Τ***. — **Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ**, μυθιστορία Α.
Δουμά, (συνέχ.). μετάφρ. Δηλ. — **ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΑΙ**, μετάφρασις Δε-
σποίνης Α. Ἀγγερέτου (συνέχεια).

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προκληρωτά :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὁ Ζιάκ ἐσταμάτησεν (σελ. 138).

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΛΑ'

Ὅπου ὁ Ζιάκ ἐγένετο δεκτός
ἄσον δὲν ἤλειξεν.

Ἡ βασίλισσα ὑπεδέχθη τὸν Μελκράφτ
φιλοφρόνως.

— Βλέπετε, ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡ Ἰσα-
βέλλα, πῶς κατήντησα ! Ἐγώ, θυγάτηρ
καὶ σύζυγος βασιλέως, νὰ κλεισθῶ εἰς αὐ-
τὴν τὴν μονὴν ;

— Ἐχετε ἐλπίδα, Μεγαλειοτάτη, εἰς
τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ὑπηκόους σας.

— Ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ ! ἀνέκραξεν ἡ
Ἰσαβέλλα ὀργίλως. Καὶ ἔπειτα, ὅταν μᾶθη
ταῦτα ὁ δούξ τῆς Βουργονδίας, πιστεύω
ὅτι δὲν θα μ' ἐγκαταλείψῃ . . . Ὡ ! πό-
σον μισῶ αὐτοὺς τοὺς Γάλλους ! . . . Ἀλλ'
ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ . . . Σας ἐκάλεσα, ἀ-

δελφέ μου, ὅπως, εἰς τὰς δεινὰς ταύτας
περιστάσεις, ἐπιχύσετε βάλσαμον εἰς τὴν
ἀλγοῦσαν καρδίαν μου.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, Μεγα-
λειοτάτη. Ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας
εἶπω ὅτι ἐνίστε ἡμεῖς αὐτοὶ εἰμεθα οἱ αὐ-
τουργοὶ τῶν δυστυχιῶν μας καὶ ὅτι ἡ θεία
δίκη μας τιμωρεῖ μὲ τὰ δεινὰ, τὰ ὅποια
ἐν τῇ ζωῇ ὑποφέρομεν.

— Ὡ ! ὦ ! εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα ἐκπλη-
κτος, σήμερον μοὶ φαίνεσθε πολὺ αὐστηρὸς,
ἐνῶ ἄλλοτε δὲν εἴσθε τοιοῦτος.

— Διάβολε! ἐσκέφθη ὁ Μαλκράφτ, ἐπαράτρεξα. Ἔστω.

Καὶ ἀνέλαθεν αὐτὸς τὸ ἐπιτετηθευμένον αὐστηρὸν ἦθός του.

— Εἶμαι αὐστηρός, Μεγαλειοτάτη, εἶπε, διότι ἀγαπῶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, καὶ διότι κ' ἐγὼ εἶμαι ἀμαρτωλός. Παραδείγματός χάριν, ἄς υποθέσωμεν, Μεγαλειοτάτη, ὅτι ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ δυστυχήματος, τὸ ὅποιον σὰς συνέβη, ἐβλάψατε γυναικᾶ τινὰ ἢ καὶ ἀνδρα...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔριψε βλέμμα διαπεραστικὸν ἐπὶ τοῦ μοναχοῦ.

— Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό, ἀδελφέ μου; εἶπεν.

— Θεέ μου! προσέθηκεν ὁ Μαλκράφτ, ὑπάρχουσι περιστάσεις, καθ' ἃς ὀφείλει τις ν' ἀνευρίσκη τὴν πηγὴν τῶν δυστυχημάτων του· πρέπει νὰ ἐξετάζη τὴν συνειδησίν του καὶ νὰ ὁμολογή μετὰ παρρησίας ἂν ἠδίκησέ τινὰ, ἂν ἔβλαψεν, ἂν ἐφόνευσεν...

Ἡ Ἰσαβέλλα εἰώπα ἀλλὰ τὸ συνωφουμένον μέτωπόν της καὶ ἡ κατῆφεια τοῦ προσώπου της προέδιδον τὴν θύελλαν, ἣτις ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐξεργάγη, ὡς ἐκ τῶν λόγων τοῦ μοναχοῦ.

— Καὶ ἂν ταῦτα πάντα δὲν σκεφθῶμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχὸς μετὰ τόνου αὐστηροῦ καὶ σχεδὸν ἀπειλητικοῦ, ἄς ἡμεθα βέβαιοι ὅτι μὰς ἀναμένουσιν αἱ φλόγες τῆς κολάσεως...

Ἡ βασίλισσα ἀνεσκίρτησεν.

— Τῆς κολάσεως... προσέθηκεν ἡ Ἰσαβέλλα· λοιπὸν πιστεύετε ὅτι ὑπάρχει κόλασις;

— Ἐπεθύμουν νὰ μὴ πιστεύω, Μεγαλειοτάτη. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἔχομεν ἀποδείξεις ἀληθεῖς καὶ ἀδιαφιλονεικίτους.

Ἡ Ἰσαβέλλα, ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν, δὲν εἶχε διατηρήσει ἐν τῇ ψυχῇ της οὐδὲν θρησκευτικὸν αἰσθημα· οὐχ ἦττον, ἀκολουθοῦσα τὰς δεισιδαιμονίας τῆς ἐποχῆς της, ἐφαίνετο ὑπερευλαβής.

Ἀλλὰ, μόλις ἤκουσε τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ μοναχοῦ, ἀνελογίσθη τὰς βασιάνους τῆς κολάσεως καὶ τὸ αἶμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας της, ἡ δὲ φωνή της ἐκόλλησεν εἰς τὸν ἀρουργά της.

Ἐν ἄκρῃ ἡ πεποιθησίς της ἐκλονίσθη.

— Οὕτω λοιπὸν φρονεῖτε, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, μόλις ἀκουομένης, ὅτι τὸ δυστύχημα, τὸ ὅποιον μοὶ συνέβη, προῆλθεν ἐκ θεοῦ καὶ ὅτι ἡ ἄβυσσος, εἰς ἣν ἐκυλίσθη, ἀνωρύχθη ὑπὸ θείας χειρὸς;

— Ἀναμφιβόλως, ἂν ἐπράξατε φοβεράν τινὰ ἀμαρτίαν.

— Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν εἶμαι πλέον ἀξία συγγνώμης;

— Τὸ ἄντικθον... αἰωνία καταδίκη... σὰς περιμένει!...

— Ἀλλ' ἂν ἐδυνάμην, καίτοι ἀργά, νὰ ἐπανορθῶσω τὸ κακόν;

— Τοῦτο θὰ σὰς ἐσωζε, Μεγαλειοτάτη.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔφερε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ καθύργρου μετώπου της.

— Τοῦτο μόνον, ἐπανελάβην ὁ μοναχός, θὰ ἐξιλεώσῃ τὸν θεόν... Ἐχω ἀκράδαντον πεποιθήσιν.

Καὶ ἠγέρθη ὅπως ἀναχωρήσῃ.

Ἡ βασίλισσα ὤρμησε πρὸς αὐτόν.

— Μ' ἐγκατελείπετε, ἀδελφέ μου; ἀνέκραξε μετὰ προφανοῦς ἀγωνίας.

— Εἶνε ἀνάγκη, Μεγαλειοτάτη... Μοὶ το ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον τοῦ ἐπαγγέλματος μου.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσκέπτετο.

Εἰς τὴν στήθη της ἠγείρετο ἀληθῆς ἐπανάστασις καὶ τὰ χεῖλη αὐτῆς ἔτρεμον σπασμωδικῶς.

— Ἀδελφέ μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

— Τί θέλετε, Μεγαλειοτάτη;

— Νὰ ἔλθετε αὐριοι τὴν πρωτὰν νὰ μ' ἐξομολογήσετε... Τώρα δὲν δύναμαι... εἶμαι πολὺ τεταραχμένη...

— Θὰ ἔλθω αὐριοι, Μεγαλειοτάτη.

— Σὰς περιμένω, ἀδελφέ μου... Καὶ εἶπέτε, παρακαλῶ, εἰς τὸν ἅγιον ἠγούμενον ὅτι προσφέρω δωρεὰν εἰς τὴν μονὴν ταύτην ἐν ἀρτοφόριον χρυσοῦν.

Ὁ Μαλκράφτ, ὑποκλινάς, ἐξῆλθεν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πάντες οἱ μοναχοὶ εὐρίσκοντο ἐν τῷ ναῷ, ἔνθα ἐτελεῖτο ἡ θεία λειτουργία. Ἡ μονὴ ἦτο ἔρημος.

Ὁ Μαλκράφτ ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως ταύτης, ὅπως σκεφθῆ περι τοῦ πρακτείου.

— Βεβαίως, εἶπεν, ἡ ἀπαγωγή τῆς Ζολάνδης εἶνε ἔργον τῆς Ἰσαβέλλας... τὸ ἀνεκάλυψα ἐκ τῆς ταραχῆς της, ἐκ τοῦ φόβου, ὁ ὅποιος τὴν κατέλαβεν εἰς τὰς ἀπειλάς μου... Οὐχ ἦττον πρέπει εἰδέτι νὰ βεβαιωθῶ καλλίτερον... Αὐριοι θὰ ἐπαναλάβω τὰς ἀπειλάς μου καὶ πιστεύω ὅτι θὰ μοὶ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα, θὰ μ' εἴπῃ ποῦ εὐρίσκεται ἡ Ζολάνδη καὶ θὰ μοὶ δώσῃ ἐπιστολὴν διὰ τὸν ἄρχοντα Δὲ Ζιάκ, ὅπως μοὶ ἀποδώσῃ τὴν αἰχμάλωτον, διότι, κατὰ πάσαν πιθανότητα, αὐτὸς ὁ ἄθλιος εἶνε ὁ ἀπαγωγὸς της!...

Τέλος πάντων, ἄς ἴδωμεν... προελιάναμεν τὴν ὁδὸν θαυμασίως!... Τώρα, ὁ Ὀλιβιέρους πρέπει νὰ προσποιηθῇ ἄγνοιαν καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν παρὰ τῆς βασίλισσας;... Τὸ διάθεμα τοῦτο θεωρῶ ἀνωφελὲς καὶ ἴσως, ἴσως ἐπικίνδυνον...

Διατί νὰ ἐξυπνίσῃ διὰ τῆς παρρησίας του τὴν κοιμωμένην τίγριν; Ὁχι... θὰ περιμένω αὐριοι τὴν πρωτὰν καὶ θὰ συμβουλευθῶ μετὰ τοῦ Ζεβὰν περὶ τῶν ληφθησομένων μέτρων. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον.

Ἐνῶ δὲ ὁ μοναχὸς προσεπάθει παντοιοτρόπως νὰ ἐπανεύρῃ τὴν δυστυχῆ Ζολάνδην, οἱ ἄρχοντες Δὲ Ζιάκ καὶ Γραβίλλης διηυθύνοντο πρὸς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων.

Ὁ Ζιάκ εἰσῆχθη παρὰ τῆς βασίλισσας, ἐνῶ ὁ Γραβίλλης περιέμενεν αὐτὸν εἰς τὸ ἐστιατήριον τῆς μονῆς.

— Λοιπὸν, κύριε, τί νέκ μὰς φέρετε ἐκ Παρισίων; ἠρώτησεν ἡ βασίλισσα.

— Πολιτικὰ ἢ ἰδιωτικὰ, Μεγαλειοτάτη; εἶπεν ὁ Ζιάκ.

— Γνωρίζετε ὅτι ἀμφοτέρω μ' ἐνδιαφύρουσιν.

— Τὸ κόμμα τοῦ βασιλέως ἐθριάμβευ-

σεν, ἐνῶ τὸ ἰδικόν μας ἐνικήθη κατὰ κράτος... Ἀλλ' ὑμεῖς γνωρίζετε ἴσως κάλλιον ἐμοῦ τὰς πολιτικὰς εἰδήσεις... Αἱ ἰδιωτικὰ ὅμως εἶνε μᾶλλον ἀπαίσιαι.

— Τί λέγετε; εἶπεν ἡ βασίλισσα.

— Φεῦ! ναι, Μεγαλειοτάτη... Ἡ νέα ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν μ' ἐπεφορτίσατε νὰ ὀδηγήσω...

— Τί; ἠρώτησεν ἡ βασίλισσα περιέργως.

— Ἐπαθε καθ' ὁδὸν ἐν δυστύχημα...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐφρικίασεν.

— Ἀπέθανεν; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας.

— Ὁχι... ἐχάθη!

Ἡ βασίλισσα ἀνέπνευσεν.

Οἱ λόγοι τοῦ Μαλκράφτ ἐπανήρχοντο εἰς τὸ πνευμά της.

— Ναι, Μεγαλειοτάτη, ἐπανελάβην ὁ Ζιάκ, ὅστις δὲν παρετήρησε τὴν αἰφνιδίαν γαλήνην τοῦ προσώπου τῆς βασίλισσας, συνεννοηθεῖσα μετὰ τινος ἀθλίου ὑπνέρτου μου, κατάρθρωσε νὰ δραπετεύσῃ, ἐν ὄρα νυκτός, ἐκ τοῦ φορείου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὴν εἶχον κεκλεισμένην. Ἐκτοτε, δὲν ἔμαθόν τι περὶ αὐτῆς. Ἀλλὰ, κατὰ πάσαν πιθανότητα, θὰ εὐρίσκεται εἰς Παρισίους, ὅπου, ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν δὲν τὴν εὕρω.

— Ὁχι, κύριε, εἶπεν ἡ βασίλισσα μετὰ τόνου αὐστηροῦ, τοῦτο μεγάλως θὰ με δυσηρέσσει.

Ὁ νέος παρετήρησε τὴν βασίλισσαν ἐκπληκτικῶς.

— Ἐννοῶ, ὥστε εἰς τὸ μέλλον, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰσαβέλλα, νὰ μὴ πάθῃ τι ἢ νέα αὕτη.

— Ἀλλὰ, Μεγαλειοτάτη...

— Τὸ θέλω!... τὸ διατάσσω!...

Ὁ Ζιάκ εἰώπα.

— Εἶνε παράφρων! ἐσκέφθη.

— Πρέπει μὲ πάσαν θυσίαν, εἶπεν ἡ βασίλισσα, νὰ ἐπανεύρετε τὸν Ὀλιβιέρους...

Ὁ δυστυχῆς νέος θὰ ὑποφέρῃ πολὺ!...

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε πολὺ δύσκολον, Μεγαλειοτάτη, διότι δὲν εἶμεθα εἰς Παρισίους...

— Ἀ! ὄχι, ἔχω πεποιθήσιν ὅτι εὐρίσκειται εἰς Τουραίνην. Τὸν ἐβεβχίωσα ὅτι θὰ τὸν προστατεύσω... Ὅτε ἔμαθε τὴν ἀπαγωγὴν τῆς ἐρωμένης του, θὰ ἔτρεξε πρὸς ἐμέ... Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι εἶνε εἰς Τουραίνην, ἢ τοῦλάχιστον θὰ ἔλθῃ αὐριοι... Λοιπὸν θέλω νὰ τον ἴδω... Ἐννοεῖτε;

Ὁ Ζιάκ, ὑποκλινάς, ἀπεσύρθη.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΓΛΟ-ΚΑΝΑΔΙΚΗ

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ.

Α'

Ἐν Καναδᾷ ἡ μᾶλλον ἀχαρὶς ἐποχὴ τοῦ ἔτους εἶνε ὁ μὴν Νοέμβριος.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ μηνὸς τούτου ὁ ἡλιος ἐφώτιζε διὰ τῶν ἀσθενῶν αὐτοῦ ἀκτίων τὰς σκολιὰς ὁδοὺς καὶ τὰς ἀκα-

τονίστους οίκιας τῆς πόλεως Μοντρεάλης, ἦν ἐν ἔτει 176 . . . εἶχον καταλάβει οἱ Ἄγγλοι ἀντικαταστήσαντες τοὺς Γαλλοὺς.

Αἱ ἀκτίνες τοῦ μεγαλοπρεποῦς τῆς ἡμέρας ἀστέρους ἀντηνάκλων ἐπὶ τῶν στενῶν παραθύρων μεγάλης τινὸς οἰκίας, ὠραίου ἐξωτερικοῦ, κειμένης ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ἄκρου τῆς ὁδοῦ *Paradis*, κατοικουμένης τότε ὑπὸ τῆς μᾶλλον ἀριστοκρατικῆς τάξεως τῆς πόλεως. Χωρὶς νὰ κρούσωμεν τὴν θύραν τῆς οἰκίας ταύτης, ἃς εἰσέλθωμεν ἐν αὐτῇ καὶ ἃς ῥίψωμεν βλέμμα γοργὸν ἐπὶ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων. Καίτοι δὲ ἡ οἰκία αὕτη δὲν εἶνε ἐκτισμένη συμφῶνως πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἢ μᾶλλον πρὸς τοὺς κανόνας καὶ τὰς ιδέας τῆς καλῶς ἐνοουμένης κομψότητος, οὐδὲν ἦσσαν πάραυτα δύναται τις νὰ νοήσῃ ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἀνήκουσιν εἰς τὴν πλουσιωτέραν τάξιν τῆς κοινωνίας. Ἀρχαῖα καὶ πολυτελῆ ἄγγεῖα, ὠραῖα καὶ στιλπνὰ ἔπιπλα, ποικίλαι καὶ εὐμεγέθεις σκευεθῆκαι καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα ἐπεκύρουν τὴν ιδέαν ταύτην, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀφοῦ ἠθελε μάθει τις ὅτι ἡ οἰκία αὕτη κατωκεῖτο ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Δ' Ὠλνέ, μῆτρως τῶν εὐγενεστέρων καὶ πλουσιωτέρων γαλλικῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες ἐξηκολούθουν διατρίβουσαι ἐν ταῖς κυριωτέραις πόλεσι τοῦ Καναδά, καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀγγλων κατάληψιν αὐτοῦ.

Ὁ κύριος τῆς οἰκίας, συμπαθοῦς καὶ εὐγενοῦς ἐξωτερικοῦ, ἐκάθητο, καθ' ἣν στιγμήν εἰσάγομεν τὸν ἀναγνώστην μας παρ' αὐτῶ, ἐντὸς δωματίου, χρησιμεύοντος ὡς βιβλιοθήκης, βεβουλισμένους εἰς τὴν ἀγνώσει φιλοσοφικοῦ τίνος βιβλίου, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν, ὡς ἔλεγε, τὸ μυστήριον τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ ἡσυχίας. "Ὅτε οἱ πολυάριθμοι αὐτοῦ φίλοι καὶ συγγενεῖς ἐπειρῶντο νὰ πείσωσιν αὐτὸν ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τῶν καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν, ζητῶν ἐν ταῖς μαγικαῖς αὐτῆς ἐξοχαῖς τὴν γαλήνην τῆς ζωῆς, ἔρριπτε βλέμμα θλιβερὸν ἐπὶ τῆς βιβλιοθήκης του καὶ ἐστέναζε κινῶν τὴν κεφαλὴν. Εἰς μάτην φανατικοὶ τινες ἠρώτων αὐτὸν πῶς ἐδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὸ ἀλαζονικὸν ὕφος τοῦ ὑπερόπτου κατακτητοῦ καὶ νὰ σχετιζοῖται καθ' ἡμέραν μετ' ἀνθρώπων, οἵτινες ἀπῆχθάνοντο αὐτοῦ. Εἰς πάντα ταῦτα ἀπάντηα μὲν θλιβερῶς, ἀλλὰ μετὰ στωικῆς ἀπαθείας, ὅτι δὲν ἐσκόπει νὰ συναγελάζηται συνεχῶς μετ' αὐτῶν, καὶ ὅτι σπανιώτατα θὰ ἐγκατελίμπανε τὴν προσφιλεῖ βιβλιοθήκην του· ἂν δὲ ὀχληροὶ τινες ἐξηκολούθουν ἐπιμένοντες εἰς τὰς ιδέας αὐτῶν, παρέπεμπεν αὐτοὺς εἰς τὴν κυρίαν Ὠλνέ, κάλλιστα γινώσκων ὅτι ἡ ὠραία καὶ εὐγενὴς αὐτοῦ σύζυγος θὰ ὑπεστήριζεν ἐπιμονῶς τὴν γνώμην του καὶ θὰ ἐδήλου πασιφανῶς τὴν ἐπιθυμίαν της, τοῦ ν' ἀποθάνῃ εἰς τὰς χώρας ἐκείνας.

Ὅθεν, βεβουλισμένος εἰς τὴν ἀγνώσειν, ὁ κύριος Ὠλνέ ἐκάθητο, ὡς εἶπομεν, ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του, ὅτε ἡ θύρα ἠνεψῆχθη καὶ εἰσῆλθε νεαρά τις κυρία, τριακονταέ-

τις περίπου, ἐνδεδυμένη μετ' ἄκρας φιλοκαλίας καὶ χάριτος.

— Κύριε Δ' Ὠλνέ, εἶπε, θέτασα ἐπὶ τοῦ ὤμου του τὴν λευκὴν καὶ τρυφερὰν αὐτῆς χεῖρα.

— Τί τρέχει, Λουκίλλη;

Καὶ ἡμιέκλεισε τὸ βιβλίον του, παρατηρήσας τὴν νεαρὰν γυναῖκα μετὰ βλέμματος θλιβεροῦ καὶ ἀνυπομόνου.

— Ἦλθον νὰ σοὶ ἀναγγειλω, φίλε μου, ὅτι ἦλθεν ἡ Ἀντωνέττα.

— Ἡ Ἀντωνέττα; ἐπανέλαβεν ἀφηρημένως.

— Ναι, ἰδιότροπε ἀνθρώπε!

Καὶ διὰ τῆς μικρᾶς καὶ ἀβρᾶς χειρὸς της ἐναπέθηκεν ἐπὶ τῆς παρειᾶς του ἐλαφρότατον ῥάπισμα.

— Ἐπὶ τέλους ἡ ἐξαδέλφη μου Ἀντωνέττα κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ ἀκάμπτου θεοῦ μου τὴν ἀδειαν νὰ ἔλθῃ παρ' ἡμῖν καὶ νὰ διέλθῃ μετ' ἐμοῦ εὐφροσύνους ἡμέρας.

— Ὅμιλεῖς περὶ τῆς μικρᾶς καὶ δροσερᾶς ἐκείνης νεάνιδος, τὴν ὁποίαν πρὸ δύο ἔτων εἶδομεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Δὲ Μιρεκούρτ.

— Περὶ αὐτῆς ἀκριβῶς· ἀλλ' ἀντὶ τῆς μικρᾶς ἐκείνης νεάνιδος, θὰ ἴδῃς σήμερον ὠραίαν τινὰ νέαν, ἥτις, ὡς ἐκ περισσοῦ σοὶ λέγω, εἶνε καὶ πλουσία κληρονόμος. Ὁ θεὸς Δὲ Μιρεκούρτ συνήνεσε ν' ἀφήσῃ αὐτὴν νὰ διέλθῃ μετ' ἐμοῦ ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ ἔχω ἀπόφασιν νὰ διέλθωμεν αὐτὸν ἐν χοροῖς καὶ συναναστροφαῖς.

— Ἄ! ἐννοῶ τί θέλεις νὰ εἴπῃς, ἐπιθύρισε δυσαρέστως ὁ κύριος Δ' Ὠλνέ· θέλεις νὰ μεταλλάξωσιν αἱ ἔξεις μας· θέλεις νὰ ἴδῃς καὶ πάλιν τὴν οἰκίαν μας πληρουμένην ἐκλεκτοῦ κόσμου καὶ ἀντηχοῦσαν εἰς τοὺς μελωδικοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς. Φεῦ! ἤλπίζον πλέον ὅτι θὰ ἡσυχάζον, ἀφ' οὗτο ἀνεχώρησαν ἐντεῦθεν οἱ εὐγενεῖς ἀξιοματικοὶ μας.

— Τί θέλεις λοιπὸν, φίλε μου; ἀνέκραξε θλιβερῶς ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ, δὲν ἐθρηνησαμεν τὴν ἀναχώρησιν των ἐπὶ τοσοῦτους μῆνας; Οἱ ἀνθρώποι ἐπλάσθησαν διὰ νὰ ζήσωσι καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀφείλουσι νὰ σχετιζοῦνται μετὰ τοῦ κόσμου. Ἀληθῶς, θὰ προὔτιμων μᾶλλον νὰ ἐγκαθειρχθῶμεν ἀμφοτεροὶ εἰς τινὰ μονὴν ἢ νὰ παραταθῇ ἐπὶ πλέον ὁ ἀβίωτος οὗτος βίος, τὸν ὁποῖον διάγομεν πρὸ τοσοῦτου καιροῦ καὶ ὅστις μοὶ ἐφάνη ἀφόρητος, τὸ ὁμολογῶ.

— Ἀνοησῖαι, Λουκίλλη! Τὸ κατ' ἐμὲ φρονῶ ὅτι προτιμώτερον ἦτο νὰ ἐγκαθειρχθῶ εἰς τινὰ μονὴν, διότι ἀρμύζει καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν μου, ἢ ν' ἀναγκασθῶ νὰ ὑπέικω καὶ πάλιν εἰς τὰς παραλόγους ἀπαιτήσεις τοῦ συρμοῦ καὶ τῆς ἐθιμοτυπίας καὶ ν' ἀκούω πλησίον μου τὸν ψιθυρον τῆς μεταξωτῆς σου ἐσθήτος. Ἄλλ' ἃς συζητήσωμεν τὸ πρᾶγμα σπουδαιότερον· σὺ, ἡ ὁποία ὠμίλεις ἄλλοτε μετὰ τοσοῦτου παύους μετὰ τῶν Γάλλων ἀξιοματικῶν, οἵτινες ἤδη μᾶς ἐγκατέλειψαν, περὶ τῶν ἐπελθουσῶν εἰς τὴν χώραν ταύτην δυστυχιῶν, σὺ, ἥτις τοσοῦτον σφοδρῶς κατηγορεῖς τοὺς κατακτητὰς μας, σὺ, ἥτις παρεβάλλεο

ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου Δὲ Βουζλαμάρκ πρὸς μίαν τῶν ἠρωίδων τῆς Σφενδόνης, πῶς σήμερον ἤλλαξες γνώμην καὶ θέλεις νὰ δεχθῆς καὶ νὰ φιλοξενήσῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου αὐτοὺς, τοὺς ὁποίους ἄλλοτε κατηγορεῖς;

— Ἀγαπητέ μου Δ' Ὠλνέ, σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι μεγάλως δυσανασχετῶ διὰ τὴν μονότονον ταύτην ζωὴν. Ἄλλως τε δὲν θὰ καλέσω εἰς τὴν οἰκίαν μου πρὸς ὠπα ἀνάξια ἡμῶν. Αὐτοὶ οἱ Ἄγγλοι ἀξιοματικοὶ πιθανὸν νὰ ἦνε τύρανοι ἢ ἀνιλερῆς δυνάσται, ἀλλ' οὐχ ἤττον κέκτηνται ὑψηλὴν ἀνατροφὴν καὶ πάντες κατάγονται ἐξ ὑψηλῶν οἰκογενειῶν. Τοῦτο ἀκριβῶς μ' εὐχαριστεῖ.

— Καὶ ποῖαν ἡμέραν σκέπτεσαι, παρακαλῶ, νὰ ὀρίσῃς διὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δ' Ὠλνέ.

— Ὡ! ὅσω δι' αὐτό, ἀγαπητέ μου Ἀνδρέκ, ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ ζητήσω τὴν γνώμην σου. Τὸ κατ' ἐμὲ φρονῶ ὅτι ἡ καταλληλοτέρα ἡμέρα εἶνε ἡ ἑορτὴ τῆς ἀγίας Αἰκατερίνης, τὴν ὁποίαν οἱ πρόγονοί μας πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐπανηγύριζον ἐν Καναδᾷ.

— Καὶ γνωρίζεις ἀπὸ τοῦδε ποῖοι θὰ ἦνε οἱ προσκεκλημένοι;

— Βεβῶσις· ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ καὶ ὁ νεαρὸς Φουσέ, τοὺς ὁποίους ἤδη γνωρίζω, ὡς ἐπισκεφθέντας με, θὰ μοὶ ὑποδείξωσι τὰ καταλληλὰ πρόσωπα· οὐχ ἤττον ἢ συναναστρεφῆ θὰ ἦνε ὀλιγάριθμος.

— Ἐκεῖνος ὁ παχὺς καὶ ἀγριάνθρωπος, τὸν ὁποῖον εἶδον προχθές, εἶνε ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δ' Ὠλνέ;

— Παχὺς, ἀγριάνθρωπος! ἐπανέλαβε ζωηρῶς ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ· ὁποῖα ἀνάρμοστα ἐπίθετα! Ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ εἶνε ἀληθῶς εἰς τῶν ὠραιωτέρων καὶ κομψοτέρων ἀνδρῶν ἐξ ὅσων εἶδόν ποτε· καί, τὸ σπουδαιότερον, εἶνε καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως εὐγενέστατος ἀνθρώπος. Μοὶ ἐξεδήλωσε δὲ, διὰ τοῦ μᾶλλον εὐλαβοῦς καὶ εἰλικρινοῦς τρόπου, τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ τε καὶ πολλῶν συναδέλφων του, τοῦ νὰ σχετισθῶσι μετ' ἡμῶν.

— Ναι, μὲ τὴν ιδέαν μὴ πως ἐπιτύχωσι πολὺφρονὸν τινὰ μνηστήν, ἐπιθύρισε χαμηλοφῶνως ὁ κύριος Δ' Ὠλνέ.

— Ἄ! ἀπατάσαι, ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ σύζυγός του. Γνωρίζεις καλῶς ὅτι αἱ Γαλλίδες δὲν παραδέχονται ταιαῦτα ἀστεῖα.

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι! ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ γέρον Δ' Ὠλνέ, θέλων νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ἥτις εἶχε διακόψει αὐτὸν ἀπὸ τῆς προσφιλοῦς ἀναγνώσεώς του. Προσκέλεσον ὅλους αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου ἀνθυπασπιστοῦ· τέλος πάντων σοὶ διδῶ πλήρη δικαιοδοσίαν, μόνον ἐπιθυμῶ νὰ με ἀφήσῃς ἡσυχον...

Β'

Πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην τοῦ συζύγου της, ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ, ἀποσυρθεῖσα τῆς βιβλιοθήκης καὶ διελευσᾶ

μακρόν τινα και στενὸν διαδρόμον, μετέβη εἰς τὸ ὠραῖον και εὐαερον δωμάτιον τῆς ἀνεψιάς της, ἣτις κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπεμελεῖτο τῆς κόμης της, συμβουλευομένη παμμεγέθη τινὰ καθρέπτην.

— Ἀκόμη, ὠραῖά μου ἐξαδέλφη! εἶπε μειδιῶσα ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ. Πάντοτε εἶσαι θελκτικὴ... Ἀλλὰ τέλος πάντων ἀφες με νὰ σε παρατηρήσω καλλίτερον, διότι ἀληθῶς ἀκόμη δὲν σ' εἶδον, ὅπως πρέπει.

Καί, σύρραξα τὴν νέαν πρὸς τὸ παράθυρον, ἤγειρε τὰ παραπετάσματα και ἠνέψεν αὐτὸ καθ' ὀλοκληρίαν.

— Λοιπὸν, Ἀντωνέττα μου, ἐπκνέλαβεν ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ, μετὰ προσπεποιημένου θαυμασμοῦ, ἤξέριεις ὅτι ἔγεινες ἀληθῶς ὠραία;

— Ἀστετεύεσαι, Λουκίλλη! εἶπεν ἡ νέκ μειδιῶσα και καλύπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν της. Αὐτὰ ὅλα μοὶ τα προέλεγεν ἡ κυρία Γεράρδου πρὶν ἢ ἀναχωρήσω ἀπὸ τὴν πατρικὴν μου οἰκίαν.

— Εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, λεπτομερῶς τὰς προφητείας τῆς κακεντρεχοῦς ταύτης γραίας θαλαμηπόλου.

Καί, νεύσασα πρὸς τὴν νέαν νὰ καθήσῃ ἐπὶ τινος σκίμποδος, ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ ἐκθήθησε πλησίον της.

— Καὶ πρῶτον αὕτη προσεπάθησε παντὶ σθένει νὰ πείσῃ τὸν πατέρα μου νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ νὰ ἔλθω ἐνταῦθα. Ἐλεγεν ὅτι εἶμαι πολὺ νέκ ἔτι και ὅτι εἶμαι δειλὴ και ἀπειρος τοῦ κόσμου, τοῦ ὁποίου ἀγνοῶ τοὺς κινδύνους, οἵτινες με περικυκλοῦσιν εἰς ἕκαστον βῆμά μου. Κατόπιν ἔλεγε διὰ σέ, ἀγαπητὴ μου Λουκίλλη.

— Καὶ τί ἔλεγεν;

— Ὅτι εἶσαι πολυπράγμων, ἀφρων και ἀνίκανος, ὅπως καθοδηγήσῃς τὰ πρῶτα βήματα νέας, μόλις εἰσερχομένης εἰς τὸν κόσμον και κατέληξεν εἰς τὴν ιδέαν ὅτι ἡ μετὰ σοῦ ἐξάμηνος συναναστροφή μου θὰ κατέστρεφε τὸ μέλλον μου.

— Καὶ τί ἀπάντησεν εἰς ὅλα ταῦτα ὁ θεῖός μου; ἠρώτησε γελῶσα ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ.

— Τίποτε, ἀπολύτως· γνωρίζεις ὅτι ὁ πατὴρ μου εἶνε ἀνθρωπος σταθεροῦ χαρακτῆρος και ὡς ἐκ τούτου, ἀφοῦ ἀπαξ εἶχεν ἐπιτρέψει νὰ ἔλθω εἰς σέ, τὴν ὁποίαν ὁμολογουμένως ἐκτιμᾷ, οἱ λόγοι τῆς κυρίας Γεράρδου δὲν ἐπείσαν αὐτόν. Οὐχ ἦτον διὰ τῆς μεγάλης ἐπιμονῆς της κατώρθωσε νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρός μου, μετόντος μοι ὅτι ὄφειλον νὰ ἀναβάλω τὸ ταξιδιόν μου διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος. Τότε φαντάσθητε τὰ δάκρυά μου κατέστην ἀπαρηγόρητος. Ὁ πατὴρ μου, βλέπων τὴν λύπην μου, μετέβαλε και πάλιν γνώμην, ἐπιτρέψας μοι νὰ ἔλθω κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦτον. Τότε ἡ κυρία Γεράρδου ἤρξατο παραινοῦσά με, ὅπως με πείσῃ νὰ μὴ ἔλθω και ὁμολογῶ ὅτι θὰ με κατέπειθεν ἂν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας δὲν ἐλάμβανον τὴν περιπόθητον ἐπιστολὴν σου. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μετέβαλε τὴν φάσιν τῶν πραγμάτων. Μόλις ἀναγνοῦσα αὕτην, ἠτπάσθην τρυφερῶς τὸν πατέρα μου και τὴν κυρίαν Γεράρδου, τὴν ὁποίαν,

ὁμολογουμένως, ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ἐγνώρισα ὡς πιστὴν και ἀφωσιμένην φίλην και τὴν ὁποίαν παρεκάλεσα νὰ με συγχωρήσῃ, διότι πρῶτην φοράν ἐπὶ ζωῆς μου παρήκουον αὕτην, και... ἰδοὺ ἦλθον!

— Ὡ! καλῶς ἦλθες, ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ εἰσέλθω ἀνευ σοῦ εἰς οἰκονδηποτε αἰθουσάν τοῦ χοροῦ και κατ' αὐτὸν τὸν χειμῶνα. Εἶσαι ὠραία, πλουσία και εὐγενεῦς καταγωγῆς και θὰ ἐπισύρῃς τὸν θαυμασμόν ὄχι μόνον τῶν ὀλίγων συμπαιτριωτῶν μας, ἀλλὰ και αὐτῶν τῶν Ἀγγλων.

— Τῶν Ἀγγλων! ἐπκνέλαβεν ἡ Λουκίλλη μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας. Ὡ! Λουκίλλη μου, ὁ πατὴρ μου αἰσθάνεται φοβερόν μῖσος κατ' αὐτῶν, δὲν θέλει οὐδὲ τ' ὄνομά των ν' ἀκούσῃ.

— Τί πειράζει, μικρά μου! Ἄν δὲν προσκαλέσωμεν αὐτούς, ποίους θὰ προσκαλέσωμεν; Οἱ Γάλλοι ἀξιοματικοὶ ἀνεχώρησαν και μετ' αὐτῶν ἀνεχώρησε και τὸ ἀνθος τῆς ἐνταῦθα γαλλικῆς ἀποικίας. Οἱ ἀπομεινάντες Γάλλοι διεσπάρησαν εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τοῦ Καναδά και εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς πόλεως ταύτης· μόλις δυναμέθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι ἀπαξ μόνον τοῦ ἔτους θὰ βλέπωμεν αὐτούς. Ἀναμφιβόλως ἡ οἰκία μου, ἡ ὁποία ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ ἴδῃ τόσους εὐγενεῖς Γάλλους, δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τοῦ νὰ φιλοξενήσῃ και τοὺς νέους κατακτητῆς μας. Ἀλήθεια! εἰπέ μοι αἱ δύο δεσποινίδες Λεονάρδου θὰ ἔλθωσι μετ' ὀλίγον;

— Ναι· χθὲς ἔλαβον ἐπιστολὴν τῆς Λουίζης, πληροφοροῦσάς με ὅτι ἀμφοτέραι θὰ ἔλθωσιν εἰς Μοντρεάλην νὰ διέλθωσι παρὰ τῆς θείας των δύο ἢ τρεῖς μῆνας.

— Τόσω τὸ καλλίτερον. Εἶνε ὠραία και εὐγενεῖς και θὰ δώσωσι ζωὴν και λάμψιν εἰς τὰς ἐσπερίδας μου. Ἀλλ' ὄφειλω νὰ σε εἰδοποιήσω ὅτι τὴν προσεχῆ τετάρτην πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃς κομψὴν και ὅλως νέαν ἐσθήτα. Σκοπεῦω νὰ πανηγυρίσωμεν ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον τὴν ἐορτὴν τῆς ἀγίας Αἰκατερίνης· θέλω, ὅπως δὴποτε, νὰ φωνῆς εἰς τοὺς ξένους μας ἢ βρασιλῆς τοῦ χοροῦ.

— Ἐγνώρισες ἤδη πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, Λουκίλλη;

— Ἐνα μόνον· ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε ἡ καθαρὰ ἀνταύγια τῶν ἄλλων. Ὁ ταγματάρχης Στενφάιλδ—οὕτως ὀνομαζέται αὐτός, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα—εἶνε ἀνὴρ ἐξαισίας ὠραιότητος, ἀβρόφρων, περιποιητικὸς και εὐγενῆς τοὺς τρόπους. Ὅτε ἦλθε, μοὶ παρουσιάσε και νέον τινὰ, Φουσέρ ὀνομαζόμενον, εὐγενῆ και τοῦτον και κομψόν. Χωρὶς νὰ ὀμιλήσω περὶ τῶν ἀναριθμητῶν προσόντων τοῦ νέου ταγματάρχου, προσθέτω ὅτι ὀμιλεῖ καλλίστα τὴν γαλλικὴν διήλθεν, ὡς μοι εἶπε, δύο ὀλοκληρὰ ἔτη εἰς Παρισίους. Ἀναχωρῶν δὲ μοὶ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν ὅπως μοὶ παρουσιάσῃ και ἄλλους συναδέλφους του, ἐπιθυμοῦντας νὰ σχετισθῶσι μετὰ τῶν ἐκλεκτοτέρων οἰκογενειῶν τῆς Μοντρεάλης.

— Καὶ τί λέγει δι' ὅλα ταῦτα ὁ ἐξαδέλφος μου Δ' Ὠλνέ;

— Ὡ; ἀληθῆς φιλόσοφος και ὡς καλὸς σύζυγος, πάντοτε γογγύζει, ἀλλὰ και πάντοτε ὑποκύπτει. Καίτοι μετὰξὺ ἡμῶν δὲν ὑπάρχει οὐδεμία συμπάθεια, διότι εἶνε ἀνθρωπος θετικὸς και ἐραστής τῶν γραμμάτων, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι χαρακτῆρος ρωμαντικοῦ και εὐφαντάστου, οὐχ ἦττον εἰμεθα εὐτυχεῖς, ζῶμεν ἐν εἰρήνῃ.

— Ὅτε ἐνυμφεύθητε τὸν ἐξαδέλφον μου τὸν ἡγαπᾶτε; ἠρώτησε δειλῶς ἡ Ἀντωνέττα.

— Ὡ ἀγαπητὴ μου, ὄχι! Οἱ γονεῖς μου, καίτοι καλοὶ, με ἠνάγκασαν ἀκούσαν νὰ λάβω αὐτὸν σύζυγον, καίτοι ἐπὶ πολὺ ἀντέστην και ἔκλαυσα. Ἀλλ' ἡ μήτηρ μου μοὶ εἶπεν ὅτι εἶνε πλούσιος, ὅτι θὰ με καταστήσῃ εὐτυχῆ και ἄλλα πολλά, τὰ ὁποῖα μ' ἐπείσαν νὰ τον συζευχθῶ. Ἀλλὰ τί τα θέλεις, ἀγαπητὴ μου; Εἶμαι δυστυχῆς· διότι ἡ μόνη βῆσις ἐνός συνοικεσίου εἶνε ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη και ἡ ταυτότης τῶν αἰσθημάτων.

Καὶ ἡ κυρία Δ' Ὠλνέ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ ἀγορευοῦσα ἐναντίον τῶν ἀτυχῶν και ἀσυμβιβαστῶν γάμων.

Εἶχε λοιπὸν δίκαιον ἡ κυρία Γεράρδου μὴ θέλουσα νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν κυρίαν Δ' Ὠλνέ τὴν Ἀντωνέτταν Δὲ Μιρεκούρτ, ἣτις ἦτο ἔτι ἀθῶα και ὅλως ἀπειρος τοῦ κόσμου.

Γ'

Ἦδη ὅτε πλέον ἐγνώρισαν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται τὴν ἡρώϊδα μας, δέον νὰ εἰπωμεν ὀλίγα τινὰ και περὶ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς.

Ὁραίαν τινὰ ἡμέραν τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου—εἰκοσιν ἔτη πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διηγήσεως ταύτης—χαρὰ και ἀγαλλίας ἐβασίλευον εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βαλμόν, ἐν ᾧ ἐγεννήθη ἡ Ἀντωνέττα και τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν εἰς τὴν οἰκογένειάν της ἀφ' ἧς ἐποχῆς περιῆλθε τὸ πρῶτον εἰς τὴν κυριότητα και κατοχὴν τοῦ γενναίου Ροδόλφου Δὲ Μιρεκούρτ. Ὁ εὐγενῆς οὗτος, ὅστις δὲν εἶχεν ἄλλην περιουσίαν ἢ τὴν ἀπαστραπτουσαν σπάθην του και τὰς κομψὰς ἐγκεντρίδας του, εὐρέθη αἰφνης κύριος τοῦ πλουσίου και ἀπεράντου κτήματος τοῦ Βαλμόν, ὅπερ ἐδωρήσατο αὐτῷ ἡ Γαλλία, και τὸ ὁποῖον, μετὰ τὸν θάνατόν του, περιῆλθεν εἰς χεῖρας τῶν Ἀρθούρου Δὲ Μιρεκούρτ. Ὁ νέος οὗτος, ἀνδρωθεὶς, ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον και ν' ἀσπασθῇ τὸ ἱστορικὸν ἔδαφος τῆς πατρίδος του Γαλλίας, τοὺς ὠραίους Παρισίους, περὶ ὧν ἤκουε πολλὰ θαυμάσια διηγούμενα. Ὅθεν, μετὰ τὰς εἰς Παρισίους και περιουσίας τὴν Γαλλίαν ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν ἡμερον και γαληνικὴν ζωὴν τῆς γενεθλίου του γῆς. Ἡ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Γαλλίας διαμονὴ του δὲν ἠλλοίωσε καθόλου τὰς ἐξεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας και οὐδέποτε ἠσθάνθη τοσαύτην ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς ἀγροτικὰς τοῦ Βαλμόν ἐπαύλεις του, ἐκεῖ, ἐνθα

ἀνέμενον αὐτὸν δύο προσφιλῆ ὄντα, ἀγαπῶντα αὐτὸν ἀπὸ καρδίας· ἡ μήτηρ του, ἦτις, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, ἀφωσιώθη εἰς αὐτὸν ψυχῆ τε καὶ σώματι, καὶ ἡ Κορίννα Δελορμέ, ὄρφανή τε νέα ἀπομεμακροσμένη συγγενὴς τῆς κυρίας Δέ Μιρεκούρτ. ἦτις ἀνέθρεψεν αὐτὴν μετὰ μητρικῆς ὄντως στοργῆς καὶ ἐθεώρει αὐτὴν ὡς ἰδίαν θυγατέρα.

Ἡ νέα αὕτη, καίτοι χαρίεσσα καὶ συμπαθεῖς ἔχουσα τοὺς χαρακτῆρας, δὲν ἐδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς ἔξοχος κλλονή· τοῦτο δὲ δύναται μᾶλλον ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν ἀφανῆ καὶ ὄλως ἰδιωτικὴν ζωὴν, ἣν διαγούσιν αἱ νεάνιδες τοῦ Καναδά ἢ εἰς τὴν ἀσθενῆ κράσιν αὐτῆς καὶ τὸν ψυχρὸν χαρακτῆρά της.

Ἄν ἄλλη τις γυνή, ἦττον ἀπαιτητικὴ τῆς κυρίας Δέ Μιρεκούρτ, εἶχε παρ' ἐκυτῆ τὴν Κορίνναν Δελορμέ, θὰ τὴν ἤλεγχεν ὡς ἀχάριστον, βλέπουσα αὐτὴν τοσοῦτον συνεσταλμένην κατὰ τε τοὺς τρόπους καὶ τὸ ὁμιλητικὸν αὐτῆς καὶ ἀδιάφορον εἰς πάντα τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα. Ἄλλ' οὐχ ἦττον ὀφειλομένη νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ νέα αὕτη κατ' οὐδὲν ὑστέρει ὡς πρὸς τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν, ὃν ὀφείλει τῇ θετῇ μητρί της. Ἄλλὰ μετὰ τὴν ἐκ Παρισίων ἐπάνοδον τοῦ Ἀρθούρου Δέ Μιρεκούρτ οὐδέποτε ἴσως ἐπεδείξατο τοσαύτην ψυχρότητα πρὸς τε τὴν κυρίαν Δέ Μιρεκούρτ καὶ τὸν υἱὸν της· ἐνῶ δὲ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἔχαιρον καὶ ἠγάλλοντο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεως τοῦ νέου Ἀρθούρου, αὐτὴ μόνη ἔμενε ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορος. Τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ Ἀρθούρου καὶ ἀνεκοίωσεν αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα του· ἀλλ' αὕτη, ὡς πάντοτε συνειθίζεν, ἐδικαιολόγησεν αὐτὴν ἀποχρώντως, ἀποδώσασα τοῦτο εἰς τὰς συχνάς κεφαλαλγίας, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ὑπέφερε πάντοτε, καὶ εἰς μυρίας ἄλλας αἰτίας. Ἄλλὰ πάντα ταῦτα δὲν ἤρκεσαν ὅπως πείσωσιν αὐτὸν ὅτι αἱ ὑπόνοιαι αὐτοῦ δὲν ἦσαν βάσιμοι.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ἡ κυρία Δέ Μιρεκούρτ ἐσκέφθη ὅτι ὁ υἱὸς της, εἰκοσιοκταετῆς ἤδη ὢν, ἔπρεπε νὰ νυμφευθῆ. Ὅθεν ἐσπέραν τινά, ἐν τινι δευτέντι παρ' αὐτῆς χορῶ, προσεκάλεσεν ἐπὶ τούτῳ, μετὰ τῶν ἄλλων πολλῶν, καὶ ἐκείνην, ἣν ἡ καρδία της εἶχεν ἐκλέξει ὡς σύζυγον τοῦ υἱοῦ της, τὴν δεσποινίδα Δέ Νιβερβίλ. Ὁ Ἀρθούρος ὠμίλησεν, ἐχόρευσε μετὰ τῆς ὑποτιθεμένης μελλονύμφου του καὶ εὗρεν αὐτὴν θελκτικὴν καὶ ἀξίεραστον. Ἄλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οὐδεμία ἐρωτικὴ λέξις ἐξῆλθε τῶν χειλέων των· ἀπλῶς καὶ μόνον ὁ Ἀρθούρος, παραβᾶλλον τὴν ψυχρότητα τῆς Κορίννης πρὸς τὴν ζωηρότητα τῆς δεσποινίδος Δέ Νιβερβίλ, ἐδικαιολόγησε πληρέστατα τὴν ἐκλογὴν τῆς μητρὸς του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χοροῦ ἡ κυρία Δέ Μιρεκούρτ κατῴρωσε νὰ πείσῃ τὴν δεσποινίδα Δέ Νιβερβίλ νὰ παραμείνῃ ἐπὶ τινος ἡμέρας εἰς Βαλμόν, καὶ τοῦτο ὅπως δώσῃ τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν εἰς τοὺς δύο νέους ν' ἀνοιξῶσι τὰς καρδίας των καὶ

νὰ ἐκφρασθῶσι σαφέστερον. Ἄλλὰ μὴ βλέπουσα τὸ σχέδιον αὐτῆς ἐπιτυγχάνον, ἡ κυρία Δέ Μιρεκούρτ ἀπεφάσισε νὰ ὠθήσῃ τὰ πράγματα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπεφόρτισε τὴν Κορίννην ν' ἀναλάβῃ τὴν δυσχερῆ ἀποστολὴν τοῦ νὰ πείσῃ τὸν Ἀρθούρον περὶ τῆς ταχείας μετὰ τῆς δεσποινίδος Νιβερβίλ ἐνώσεώς του. Ἡ Κορίννα Δελορμέ δὲν ἠρνήθη τοιαύτην ἐντολήν. Ὅθεν ὠμίλησε πρὸς αὐτὸν περὶ τῶν ἀπειρῶν προτερημάτων τῆς χαριτοβρύτου Λουίζης, περὶ τῆς ἐλπίδος τῆς μητρὸς του καὶ τῶν φίλων του καὶ τέλος περὶ τῆς εὐτυχίας, ἣν θὰ ἠσθάνετο ἡ μήτηρ του, βλέπουσα πραγματοποιουμένους τοὺς πόθους τῆς καρδίας της.

Ἡ εὐγλωττία καὶ ἡ πειθῶ τῶν λόγων τῆς Κορίννης ἐξέπληξαν τὸν Ἀρθούρον μεγάλως. Ὅθεν ἀπήντησεν αὐτῇ ὅτι δὲν ἦτο ἔτι καιρὸς ὅπως σκεφθῆ περὶ τούτου, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἰκανοποιεῖ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν συγγενῶν του. Τῆς Κορίννης ὁμως ἀπαιτούσης ὀριστικὴν καὶ καθαρὰν ἀπάντησιν, ὁ Ἀρθούρος ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ εἶπεν αὐτῇ μειδιῶν τὰ ἑξῆς :

— Ἀγαπητῆ μου ἀδελφῆ, δὲν δύναμαι ἢ νὰ σκεφθῶ ὠρίμως περὶ τοῦ ζητήματος τὸ ὁποῖον μοὶ προτείνεις καὶ νὰ λάβω καιρὸν ὅπως ἐκτιμῆσω δεόντως τὰς συμβουλάς, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου μοὶ ἔδωκες. Ἡδὴ, ἐπειδὴ ἔχομεν ἀποφασίσει σήμερον ὅλοι οἱ συνδαιτυμόνες νὰ ἐξέλθωμεν εἰς περιπάτον μετὰ τὸ γεῦμα, φρονῶ ὅτι ὁ περιπάτος οὗτος θὰ μοὶ παράσῃ ἀφορμὴν ὅπως ἐκτιμῆσω τὰ προσόντα τῆς δεσποινίδος Δέ Νιβερβίλ, καὶ ἀποφασίσω περὶ τοῦ πρακτέου· ἀναμφιβόλως θὰ ἔλθῃς καὶ σύ, Κορίννα;

— Λυπούμαι πολὺ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σ' εὐχαριστήσω. Ἐχω νὰ γράψω ἐπιστολάς τινὰς καὶ πρέπει ν' ἀσχοληθῶ εἰς αὐτάς τὴν ἡμέραν, ὅπως δυναθῶ νὰ παρευρεθῶ τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν συναναστrophήν, καθόσον σήμερον εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα, καθ' ἣν διέρχονται μεθ' ἡμῶν οἱ ξένοι μας.

Ἐν τούτοις ἡ συνοδία ἐξεκίνησεν.

Ἡ Κορίννα ἔμεινε μόνη ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτῆς τοῦ δωματίου της ἐχαιρέτιζε φιλικῶς τὴν φαίδραν συνοδίαν, μειδιῶσα ἐπιχαρίτως, ἐνῶ αἱ ἀκτίνες τοῦ λάμποντος ἡλίου ἐχρυσίζον τὴν ὠραίαν καὶ πλουσίαν κόμην της. Καὶ τότε ὁ Ἀρθούρος ἐσκέφθη καὶ πάλιν πῶς ἦτο δυνατόν ἐντὸς τοιοῦτου ὠραίου σώματος νὰ ἐνοικῆ τοσοῦτον ψυχρὰ καὶ ἀναίσθητος ψυχῆ. Ἄλλ' αἱ σκέψεις του αὐταὶ διεσκεδάστησαν εὐθύς ὅτε ἡ συνοδία ἀπεμακρύνθη τῆς οἰκίας καὶ ἡ προσοχὴ του ἀπεσπάσθη ἐπὶ τῶν θεληγῶν τῆς δεσποινίδος Δέ Νιβερβίλ. Μόλις δὲ προχώρησαν, ἡ δεσποινὴς Λουίζα ἠσθάνθη ψύχος δριμύ καὶ μετεμελήθη διότι δὲν ἔλαβε μεθ' ἐκυτῆς τὸ ἐπανωφόριόν της· φυσικῶς τῷ λόγῳ ὁ Ἀρθούρος ἐπροθυμοποιήθη νὰ ἐπανέλθῃ οἰκαδὲ καὶ νὰ φέρῃ αὐτῇ τὸ ἐπανωφόριόν της, ὅπερ εἶχε λησμονήσει εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς.

Ἀναβὰς ταχέως τὴν κλίμακκ, εἰσῆλ-

θεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ εὕρισκετο τὸ ζητούμενον ἐπανωφόριον καὶ ἔσπευσε νὰ λάβῃ αὐτό· ἀλλὰ μόλις ἤγγισε τὴν χεῖρά του ἐπ' αὐτοῦ καὶ βαθὺς στεναγμὸς ἠκούσθη. Ἐκπλαγείς, ἔστρεψε περὶ αὐτὸν τὸ βλέμμα. Ὁ αὐτὸς στεναγμὸς ἠκούσθη καὶ πάλιν, προερχόμενος ἐκ τινος παρακειμένου δωματίου, ἐν ᾧ ὑπῆρχε μικρὰ τις βιβλιοθήκη.

Τί ἦτο ἄρα γε τοῦτο; τί ἐσθμαινεν ὁ στεναγμὸς ἐκεῖνος; Ἀφνης, διὰ μέσου τῆς θύρας, οὐσης κατὰ τύχην ἡμικεκλεισμένης, οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ τινος μεγάλου κατόπτρου, τεθειμένου ἀκριβῶς ἀπέναντι αὐτῆς. Ἐντὸς τοῦ κατόπτρου ἐκεῖνου ὁ Ἀρθούρος Δέ Μιρεκούρτ εἶδε καθήμενην ἐπὶ τινος ἔδρας τὴν Λουίζαν Δελορμέ, ἦτις, κεκλιμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τινος ἀντικειμένου, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς, κατεκάλυπτεν αὐτὸ διὰ φλογερῶν ἀσπασμῶν, ἐνῶ δάκρυα θερμὰ ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ὁ Ἀρθούρος πάραυτα ἀνεγνώρισε τὴν εἰκόνα του, ἣν εἶχε δωρήσει τῇ μητρί του, ὅτε ἐπανῆλθεν ἐκ Παρισίων.

Ἐν ἀκαρεῖ ἠνώνησε τὰ πάντα· ἡ ψυχρότης λοιπὸν τῆς Κορίννης δὲν ἦτο ἄλλο ἢ ἀπλῆ προσποίησης, ὅπως ἀποκρύψῃ ἐν τῇ καρδίᾳ της τὸν φλογερὸν ἔρωτα, ὅστις κατέκαιεν αὐτὴν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι ὀφείλει νὰ κρύψῃ ἐξ αἰδοῦς ἅμα καὶ ὑπερηφανίας. Ἀγαθὴ καὶ εἰλικρινὴς καρδιά! Καὶ αὐτὸς ὁ κατακαίων αὐτὴν ἔρωτος δὲν ἤρκεσεν ὅπως ἀναχαιτίσῃ αὐτὴν τοῦ νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς ἀντιζήλου της εἰς ἐκεῖνον, ὃν ἐμμανῶς ἠγάπα, καθ' ἣν στιγμήν μάλιστα ἐνόμιζεν ὅτι θὰ κατέκτα τὴν καρδίαν του! Ὁ Ἀρθούρος ἀπεσώθη πάραυτα καὶ, ὅτε ἠνώθη μετὰ τῆς συνοδίας, ἦτο εἰς ἄκρον κατηφῆς. Διακοῦντος δὲ τοῦ περιπάτου, οὐδεμία λέξις ἐξῆλθε τῶν χειλέων του. Ὅτε δ' ἐπανῆλθεν οἰκαδὲ ἐκλείσθη ἐν τῷ δωματίῳ του ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους.

Ὅτε ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ, συνήντησε τὴν Κορίννην, ὠχρὰν μὲν, ὡς πάντοτε, ἀλλὰ μειδιῶσαν καὶ ἐρωτήσασαν αὐτὸν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐν τῷ περιπάτῳ ἐξετάσεών του.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σοὶ εἴπω, ἀγαπητῆ μου ἀδελφῆ, ἂν ἠκολούθησα ἢ ὄχι τὰς συμβουλάς σου;

Γενναῖα ἀληθῶς καρδιά! Οὐδεμία ταρραχὴ, οὐδεμία ἀλλοίωσις τοῦ προσώπου της ἐδυνήθησαν, κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν, νὰ προδώσωσι τὴν φοβερὰν ἀγωνίαν, ἣτις ἐβόστανιζε τὴν ψυχὴν της!

— Ναι, ἀπήντησε διὰ φωνῆς ἡδείας καὶ ἠρέμου, εἰπέ μοι ἂν ἀπεφάσισες νὰ πραγματοποιήσῃς τὰς εὐχὰς τῆς ἀγαθῆς μητρὸς σου καὶ τῶν προσφιλῶν φίλων σου.

— Λοιπὸν, Κορίννα, εἶπε ὁ Ἀρθούρος προσηλώσας βλέμμα ἐταστικὸν ἐπ' αὐτῆς, θὰ με συγχαρῆς ἄρα γε καὶ σύ διὰ τὴν ἐκλογὴν μου ταύτην;

Ἐρῶθημα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς νέας· ἀλλὰ πάραυτα, καταστείλασα τὴν ταρραχὴν της:

— Καὶ διατί ὄχι; ἀπήντησε ψυχρῶς.

